

κι' δλοι νέκταρ τὸν κερνοῦν
 με φιλοπατρίας μάσκα.

Τί περιφανής ἡμέρα
 τῆς Κυριακῆς ἐκείνης ! . .
 ὡς πασῶν ἐνδοξοτέρα
 εἰς τὴν μνήμην μας θὰ μείνης.

Ὡς αὐτὴ δὲν ἦτον ἄλλη,
 δηλαδὴ κοντολογίης
 εἰλαμψαν τάρχατα κάλλη
 τῆς Ἰσπεφάνου γῆς.

Τούτο, φίλοι Βουλευτῆροί, μάθετέ το μὲ χαρὰν,
 πρὶν ἀρχίσετε προθύμως ἐργασίαν σεβαράν.
 Ὁ καθένας νὰ τὸ κρίνῃ
 ὡς μεγάλον σιωνόν,
 κι' δλους ἄς μᾶς ἐνθαρρύνῃ
 πρὸς ἐν μέλλον φωτεινόν.

Καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ παίξω συνιστῶ ἑτοὺς Βουλευτὰς
 τῆς Ἀπόκρηας νὰ φέρουν ξένους διοργανωτὰς,
 καὶ πρὸς τούτοις τὸ κονδύλι τῶν ἐξόδων μας ν' αὐξήσῃ
 πρὸς ἐνθάρρυστιν γενναίαν κι' ἀφρονώτερον μπαξίσι.

Πεποθῶς εἰς τὰς ἐκρήξεις ἀλήθους φιλοπατρίας
 βλέπω δίχως χωρατὰ

πῶς θὰ κάμετε κι' αὐτὰ
 πρὸς ἀνάστασιν ἐκείνης τῆς ἀρχαίας ἱστορίας.

Κι' ἀπὸ τώρα σὰς συγκαίρω
 καὶ τὴν ὄρασιν σας γεραίρω,
 κι' ὡς Διόνυσος μὲ σκόρδα κι' ὄστρακα στρειδιῶν καὶ πῖνας
 τὴν Ἀπόκρηα κηρύττω τῆς Βουλῆς τῆς Ἀρκενίας.

Περικλέτος, Φασουλῆς, ε' ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

- Φ. — Κύτταξε τὸ κάθε κίμμα,
 μπαίνουν βουλευτῆροί κουκοί,
 τῆς Ἀπόκρηας ἄκρια
 μὲ βασιτῆ τὸ μαχιμουρλοῦκι.
- Π. — Βρὲ Παλγάτος κι' Ἀρκενίε,
 τράβα ἄγιο παραπέρα...
 κριμα κριμα ποῦ δὲν εἶναι
 Καρναβάλια κάθε ἡμέρα.
- Φ. — Καὶ ξυπνὸς καὶ ἐν κοιμῶμαι
 τὸν Καρναβάλιο θυμοῦμαι,
 τὰ ποδήλατα, τὰ μάξια,
 τὰ κουρίλια, τὰ μετάξια,
 τῆς ἐξίδρας, τὰ μπαλκόνια,
 τὰ χαρτάκια, τὰ κανόνια,

και τῆς τόσας μασκαράταις,
 που τριγύριζαν ὅτῃς στραταίς,
 και μὲ πᾶναι μία λύπη, και κατὰκαρὰ τὸ πῆρνο
 πᾶς δὲν ἀποκρέει πάντα τὸ Ρωμαϊκὸ Κουβέρνο.

Π. — Τώρα πάλι σαχλαμάρα, μούργονται γασμουρητά...
 Φ. — Ὁ Ζαήμης μπᾶνει μέσα κι ὄφρως τὰ χωράτα.
 Π. — Κίττα κίττα πᾶσαι τρέχουν ἕνα λόγο του νὰ πάρουν.
 Φ. — Ἦτανε συναχωμίνο, εἶχε και στηθωκατάρρουν.

Π. — Ὁ Ζαήμης νάτος νάτος
 σὺν και πρῶτα κοτσονάτος.
 Πλησιάζει πρὸς τὸ βῆμα
 και θ' ἀρχίσ' ἡ παντομίμα.

Φ. — Ἄς ἴχῃση τέλος πάντων ἡ παρήγορος φωνὴ σου...
 δὲν μᾶς λίγεις πᾶς σου ᾠάνη κι ἡ κομπὴ τοῦ Διονύσου ;

Π. — Βγάζει μίῶ ἀπὸ τὴν τσίπη
 τὴν καινούρια προκοπή...
 ὁ Ζαήμης πού μᾶς βλέπει
 κἀτὶ θέλει νὰ μᾶς πῆ.

Φ. — Κύρ Ζαήμη, π' ἐς ἀλευρί,
 ὁ Φωτῆλας σου νὰ σ' εὐφρῆ.
 Δὲν μᾶς λὲς ὡς πόσους ἔχεις ; κἀν ἐξήντα κἀν σαράντα,
 νὰ σ'υγαίωμαι γιὰ πάντα ;

Π. — Σκάσε τώρα, Φασουλή,
 ἔργασία μᾶς καλεῖ,
 κι ἄκου Πρόγραμμα Κουβέρνο και λαοῦ περιουσίου...
 Φ. — Πᾶς σου ᾠάνη κι ὁ Γρίβας κι ὁ πολὺς Θεοδοσίου ;
 Π. — Εἶχασε τοὺς Καραβάλους, κι ἄκουσε χωρὶς μιλιὰ
 τὸν δὲν πρῶτο πλῆρνο...
 Φ. — Πᾶς σου ᾠάνη και κι ἔκλινα τὰ λυσάριμα σκυλιὰ,
 πού παρίσταναν τὸν Τύπο ;
 Π. — Θὰ σ'υγάσῃ, λυσασαμίνο, πρὶν νὰ φῆς καμμιὰ ὀτὴ μούρη ;
 Φ. — Τὸν Βεζούβιο τὸν εἶδες φορτωμίνο σὲ γαϊδούρι ;
 Π. — Ἀγιασμός θὰ γίνῃ τώρα, τὸν σταυρὸ σου, Φασουλή,
 ἦλθε κι ὁ Μητροπολίτης νὰ διαβάσῃ τὴν Βουλή.
 Διπλωμάται μᾶς ὅτ' ἀ πάλκα και Μινιστροί τῆς Εὐρώπης,
 νὰ ἰ κι ὁ Κόντες ὁ Κορριάτης, ὁ μνηστήρ τῆς Πηγαλόπης,
 νὰ ποδῆγουνε λεροῦσι
 κι ὁ Δραγούμης μὲ τὸ μούσι.

Βλέπω και τὸν Γουναράκη,
 μὰ δὲν βλέπω πουθενὰ
 τὸν παππὸ τὸν Θεωδώρακή
 μὲ τὴν στρουγγά νὰ περιψῆ.

Ἄχ ! πού νᾶσαι, τί νὰ κἀνης,
 τῆς δυστυχισμένης στάνης
 Κορονάρα τρανακτῆ ;
 Ἄχ ! ἄς ἔβλεπα σὺν πρῶτα
 τὴν στακτιὰ τὴν ρεδιγῆδα,
 τὸ καστόρι τὸ στακτὶ.

Βλέπω Κώστα τὸν Τσπάλη, παλληκῆρὶ καστονὰ,
 πού ᾠορῶσε κἀθε βράδν βλουσθῆνο ντομιδῶ,
 τὸν εὐαίσθητο Καρτάλη, πού περιπαθῶς ἔμιλε,
 και τὸν Λόρδο Κασαβίτη, Κόρητα τοῦ Κιρμιλά.

Διακρίνω τὸν Λεβιδῆ, ξόλινη χωρατατζῆ,
 πού σὲ τόσων μῆπια μύτη,
 βλέπω και τὸν Βαλλιανίτη,
 ὅπου ᾠίχνης και πάλι τὸν Παζῶν τὸν βριολιτζῆ.

Τὸ σακὰκι ξεπροβάλλει
 κι ἡ ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλη,
 νὰ και πῆλθες νεοτίρουν
 ἀπὸ τὰ παιδιὰ πατίρουν,
 νὰ κι ὁ Γκιώνης ὁ γενναίος και τῆς Τήνου τὸ καμῆρὶ,
 ἰνιχθῆ κατὰ κράτος ὁ παππᾶς και τὸ πουλᾶρὶ
 Φασουλή, μὴ γασμουρεῖσαι και γενναίους λόγους ἄκου...
 Φ. — Πᾶς σου ᾠάνη, Περικλιτό, κι ἡ παράστασις τοῦ Διάκου ;
 πᾶς σου ᾠάνη κι ἡ γκαμήλα τῆς Κυριακῆς τῆς πρῶτης ;
 Π. — Φαίνεται κι ὁ Καραπάνος, Ἄρτινη πανηγύλιτης,
 φαίνεται κι ὁ Λεωνίδας, ὅπου κἀτὶ θὰ τοῦ φῆζῃ,
 συστολῆ και εσοβρότης, νὰ μὴ στάξῃ, νὰ μὴ βριζῇ.
 Βλέπω και τὸν Ἀσμάκη και παρῆει τὸν Μεσογούλα,
 πού διέρρηξε τὰς σχίσαις μὲ τὴν δόλια Θεωδούλα.
 Νὰ κι ὁ Σκάρπας κι ὁ Κυτήρης, μίτσο Θεοτακικό,
 βλέπω και τὸν Φλογαίτη τὸν ἀποκινωρτικό.
 Προβελίγγιος ὁ Σίφωνος ἐν ἐκστάσει παρκαῖ,
 πούχουν σμιζεῖ ὀτὴν ψυχῇ του μούσα και πολιτικῆ.
 Μὰ ποῖόν πρῶτα νὰ κυτᾶώ... κι ἄλλους κι ἄλλους ἀντι-
 πλῆν εἰν ἔγω, Φασουλή μου, τὴν τιμὴν νὰ τοῦς γνωρίζω. (κρῖζω,
 Κῦτταξε πᾶς ἦλθαν κι ἔλοι τῆς Ἀπόκρας οἱ Βάρδοι,
 πούχαν τόσο κτυποκαρό
 κι ὁ χαρτίνοσ πόλεμος μας μῆπια ἔαφ' ἀποτύχη
 και τσακώσαμε τὴν γάτα σὺν και πρὶν ἀπὸ τὸ νύχι.
 Τῶν Μινιστρων ἡ κυρία μᾶς λορηάρον σὺν χαζαῖς,
 νὰ και μίῶ κουβερνάτα σὺν ὀρεκτικῶς μεζῆς.
 Στάσου στάσου και ἔσολογῶ τὸν Ἀργεῖτη τὸν Πλατοῦστα,
 νάτος νάτος, τραλόλο,
 φῆλα μὲ νὰ σὲ φιλῶ
 σὺν γυναικῆς πού φιλοῦνται κἀθε τόσο μάτσο μούτσα.
 Φ. — Μὰ και τὸν φουσαναλλάδον πᾶς σου ᾠάνη τὸ μπουκνίτσι ;
 κἀνε τόπο ν' ἀπλωθῶ,
 μούργητα νὰ κοιμηθῶ,
 κι ὅταν θὰ τελειώσῃ ἡ ἔσπτα ξύπνησῃ μὲ, Περικλιτό.
 Π. — Τέλειωσε και μὴν κοιμᾶσαι... φεύγουνε κι ὁ Βασιλεῖς
 κι ὁ Ζαήμης ὁ μαριόλος,
 ἔφυγε κι ὁ κόμοσος ὄλος,
 κι ἀπομείναμ' ἔμεις μόνοι κι ὁ κλητήρας τῆς Βουλῆς,
 κι ἔλα πᾶμε παραῖξω
 δυναταῖς νὰ σοῦ τῆς βριζῶ.

Κοὶ κομπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Γερτσίουμο Μαρκορᾶ περιφρῆνὴ ποιήματα,
 καλικιλάδου ποιητοῦ μεγάλα κλασθῆματα,
 μὲ ποιήρις, πού και τὸν νοῦν και τὴν ψυχῆν τονοῖει
 μὲ λύρας Κερκυραϊκῆς μουσικωτάτους ἴχους,
 ἡ δὲ καλλίστη τῶν Μουσίων σκιρτᾶ και στεφανοῖται
 τοῦ λατρεμμένου ποιητοῦ τοῦς ὑπερόχους στίχους.

Μιχαῆλ ὁ Χρυσοφίδης, ἔμπερος ἐκ τῶν ἱερίτων,
 τὴν Βασιλικὴν Κολύμβα ἐνυμροῖθῃ κατ' αὐτάς,
 μίαν νίαν προκιοισμένην μὲ περισσιναι χαρίτων
 και μὲ τόσας ἑξαίρετους και σπανίας ἀρετάς.
 Εἰς τὸν Πειραιᾶ τοῦ γάμου τὸ μυστήριον ἰδέλη
 κι ἦσαν συγγενεῖς και φίλοι, κι ἔλαμπε χερὰ μεγάλη.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα και ρυθμῆς,
 ὅταν Πιννακοτῶν τὸν ὄρομον, δεκαπέντε ἀριμῆς.